

ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ Δ.Ο.Υ. ΧΟΛΑΡΓΟΥ - ΠΑΠΑΓΟΥ

Ι. ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΙ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΣΤΟΥΣ ΕΝΤΟΛΟΔΟΧΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΣ ΤΗΣ

Η γενικευμένη επίθεση που πραγματοποιείται από το καθεστώς σε ολοένα και μεγαλύτερα πληθυσμιακά κομμάτια είναι κάτι παραπάνω από φανερό. Οι μέρες που διανύουμε κι η πρόσφατη φοροληστρική επιδρομή το αποδεικνύουν περίτρανα, καθώς η οικονομική ισοπέδωση κι η φτωχοποίηση θα λάβουν πρωτοφανείς διαστάσεις μέσω των μνημονιακών φορολογικών απαιτήσεων. Φυσικά, η εφαρμογή τους στα πλαίσια πάντα της δουλικότητας, ως καλοί ευρωπαίοι εταίροι, της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, είναι ήδη ορατή κι μάλιστα κάποια απ'αυτά τα φορολογικά μέτρα έχουν τεθεί σε εφαρμογή (π.χ. αύξηση Φ.Π.Α. από 23% σε 24%).

Είναι προφανώς ο *“ακήρυχτος ταξικός πόλεμος υπέρ των χαμηλότερων στρωμάτων και εις βάρος των ευπορότερων”*, που δήλωσε με θράσος ο Γ. Κυρίτσης. Μόνο που οφείλουμε να ενημερώσουμε τον εν λόγω *“κύριο”*, πως τον πόλεμο αυτόν θα τον κάνουν όσοι-ες αρνηθούν στην πράξη τους θεατρινισμούς των δήθεν κοινωνικά ευαίσθητων *“αριστερών”*, θα τον κάνουν όσοι-ες εναντιωθούν ολόψυχα στην επέλαση του καπιταλιστικού εκτρώματος. *“Κύριε”* Κυρίτση, το στρατόπεδο που έχετε επιλέξει, το μόνο που κάνει είναι να σκύβει το κεφάλι στις δολοφονικές μνημονιακές απαιτήσεις. Ο ταξικός πόλεμος, που φαντασιώνεστε πως κάνετε, έχει ανάποδα πρόσημα, αλλά εμείς είμαστε εδώ για να υπενθυμίσουμε πως η ανάπτυξη της Επαναστατικής Συνείδησης, οι Επιθέσεις κι οι καθημερινές μας μάχες είναι παρούσες, δίνοντας αυτές και μόνο αυτές τις απαντήσεις και τις λύσεις στο δρόμο προς την ελευθερία.

ΙΙ. Ο ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΕΦΟΡΙΩΝ ΚΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΒΑΝΑΥΣΩΝ ΜΕΤΡΩΝ.

Αναμφίβολα, οι εφορίες αποτελούν ένα από τα βασικότερα εργαλεία της οικονομικής λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος. Ο εκτελεστικός, αλλά κι ο κατασταλτικός τους χαρακτήρας, δεν είναι γνωστός μόνο στα μνημονιακά χρόνια που διανύουμε, αλλά και στους αλλοτινούς καιρούς της οικονομικής ευμάρειας και του νεοπλουτισμού. Η διαχρονικότητα του ρόλου τους πρέπει να μας θυμίζει, πως θα αποτελούν πάντα, έναν απο τους πιο επίκαιρους στόχους.

Ερχόμενοι στο σήμερα και στα νέα φορολογικά μέτρα, το εύρος της οικονομικής καταστολής κι αφαιμάξης του πληθυσμού ολοένα κι αυξάνεται. Παραμονή ΕΝΦΙΑ, αύξηση συντελεστή Φ.Π.Α. στο 24% από το 23%, άυξηση Ε.Φ.Κ. στα καύσιμα με αποτέλεσμα αλυσιδωτές αυξήσεις σε είδη πρώτης ανάγκης, τιμές εισιτηρίων Μ.Μ.Μ. κτλ. Επίσης, η αυξανόμενη παρακράτηση φόρου για μισθτούς και συνταξιούχους οδηγεί σε άμεσες μειώσεις στα ποσά μισθών και συντάξεων αντίστοιχα. Όπως άλλωστε χαρακτηριστικά δηλώνει ο νεοπασόκος Κατρούγκαλος: *“το να ξαναφτιάξουμε το συνταξιοδοτικό μας σύστημα από την αρχή, να προστατεύει τους πιο αδύναμους και να έχει κανόνες ισότητας. Κι ακριβώς επειδή το πέτυχα αυτό, κι επειδή οι βασικές αρχές της αριστεράς είναι η ισονομία κι η κοινωνική δικαιοσύνη πιστεύω ότι έκανα το χρέος μου. Και πράγματι είμαι περήφανος γι'αυτη τη μεταρρύθμιση”*.

Περηφάνια κι ευαισθησία. Δύο λέξεις, που όταν βγαίνουν απο τα στόματα των μεγαλύτερων απατεώνων στη σύγχρονη πολιτική ιστορία, χάνουν πλήρως το νόημά τους. Η *“αριστερή”* ευαισθησία μέσω των εφοριακών εκτελεστικών μηχανισμών πραγματώνεται ήδη με την αποστολή 2 εκατομμυρίων ειδοποιητηρίων για κατασχέσεις λόγω χρεών άνω των 500 ευρώ, ενώ μέσω

ηλεκτρονικού ταχυδρομείου θα σταλούν ειδοποιητήρια σε 50.000 οφειλέτες για ποσά από 30 έως 500 ευρώ. Μια φοροεπιδρομή που αγγίζει το ποσό των 30 δις ευρώ μέσα σε 6 μήνες. Η περηφάνια πραγματώνεται με τους μισθούς και τις συντάξεις πείνας, μ'έναν εργασιακό μεσαίωνα, που ακόμα κι οι πιο νεοφιλελεύθεροι εισηγητές δεν είχαν φανταστεί. Κι όλα αυτά, παράλληλα φυσικά, μαζί με τις ιδιωτικοποιήσεις, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και του φυσικού πλούτου. Του νόμου – σκανδάλου για το party των offshore, με απαλλαγή των εμπλεκόμενων, ασχέτως των θεατρinισμών της συγκυβέρνησης και των δηλώσεών τους περί απόδοσης πραγματικής δικαιοσύνης, την εξαγορά των κόκκινων δανείων (κι όχι μόνο) από ξένα funds ή θυγατρικές ελληνικών τραπεζών (μέσω δημιουργίας παρα-τραπεζών), όπου για πολλοστή φορά διαπιστώνεται κι η μοναδική στόχευση των κυβερνητικών εντολοδόχων, που είναι η σωτηρία των τραπεζών διαμέσου και της άγριας φοροληστείας.

III. ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, Ο ΜΟΝΙΜΟΣ ΩΦΕΛΗΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΗΛΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το Κεφάλαιο, όντας υπερκομματικό, πάντα ξέφευγε από το δόκανο των φόρων που υποτίθεται πως θα έπρεπε να του αναλογούν. Έτσι, είτε μπλε, είτε πράσινη, είτε ροζ η απόχρωση, κάθε κυβέρνηση υπηρετεί το Κεφάλαιο, λειτουργεί ως το μακρύ χέρι στην ανάγκη του για συσσώρευση πλούτου και νομοθετεί ευνοϊκά ως προς αυτό με την πρώτη ευκαιρία. Δε θα μπορούμε στη διαδικασία ν'αναφέρουμε αναλυτικά το γιατί ωφελούνται εις βάρος μας τ'αφεντικά. Είναι περιττό. Θα αναφέρουμε όμως μερικές χαρακτηριστικές δηλώσεις, που δείχνουν πως η σκανδαλώδης εύνοια του Κεφαλαίου ήταν και παραμένει προτεραιότητα για το ντόπιο πολιτικό προσωπικό, δηλαδή μια αναγκαιότητα για την ελληνική αστική τάξη και φυσικά διαχρονικός πόθος της τελευταίας.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, απ'όταν ο Ευ. Μίχαλος, πρώην πρόεδρος του ΕΒΕΑ (δηλαδή ο εκπρόσωπος της διάχυτης φιγούρας του μικρού αφεντικού που βασιλεύει στη χώρα) και μέλος της ΝΔ, δήλωνε πως: *“μπορεί να είναι σκληρά τα μέτρα, αλλά εμείς χρειαζόμαστε, έτσι κι αλλιώς, ένα μνημόνιο από τους Έλληνες για τους Έλληνες”*. Απλά και ξεκάθαρα λέει πως εμείς μπορούμε και μόνοι μας, καθώς αυτά τα μέτρα ήταν πάγιες επιδιώξεις και τώρα βρίσκουμε τη χρυσή ευκαιρία να βγάλουμε ακόμα περισσότερα κέρδη, πετώντας το μπαλάκι στους “κακούς” ευρωπαίους. Όταν ο Αδ. Γεωργιάδης έλεγε πως είναι ντροπή να του υπαγορεύει ο Τόμσεν τα μέτρα που αυτός θα ήθελε να υπογράψει και να εφαρμόσει, δεν μπορούμε να βλέπουμε κάπου μακριά τον εχθρό. Μας λέει κατάμουτρα πως οι απολύσεις, οι φόροι, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι περικοπές μισθών και συντάξεων, είναι ούτως ή άλλως στόχος. Και για να φτάσουμε στο σήμερα και στη συνέχιση της κρατικής διαχείρισης του ελληνικού Καπιταλισμού από τον ΣΥΡΙΖΑ, η δήλωση του Ν.Φίλη την επόμενη μέρα της ψήφισης του 4ου (στην πραγματικότητα) μνημονίου, πως *“εμείς ό,τι υπογράφουμε, το τιμούμε”*, λέει εξίσου πολλά. Διατυμπανίζουν την πίστη τους στον οδοστρωτήρα των νέων μέτρων που ψήφισαν, ορκίζονται υπακοή ως χρήσιμοι ηλίθιοι στις προσταγές του Κεφαλαίου για ακόμα περισσότερο ξεζούμισμά μας. Σίγουρα μοιάζουν κυνικοί. Μα δεν είναι τίποτα περισσότερο από διαχειριστές, πρόθυμοι για το έργο που έχουν αναλάβει: τη νέα “σωτηρία” του Καπιταλισμού, την αναζωογόνησή του μέσω της άγριας υποτίμησής μας. Κι αν κάποιοι-ες εκπλήσσονται από την “ξαφνική” μεταστροφή του ΣΥΡΙΖΑ, την “κωλοτούμπα” όπως την ονομάζουν, εμείς λέμε πως τίποτα δεν είναι τυχαίο ή κεραυνός εν αιθρία.

IV. Ο ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ ΩΣ ΔΟΜΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ήδη, από τη δεκαετία του '60, ο ρόλος της επίσημης αριστεράς ήταν και παραμένει, η

γενικευμένη και συστηματική διαμεσολάβηση της εργατικής Τάξης μέσω θεσμών, συνδικάτων και κομμάτων. Ένας ταξικός “πυροσβέστης”, για τη διατήρηση της αστικής νομιμότητας, την αφομοίωση των αγώνων με αντάλλαγμα την αναγνώριση απο το υπόλοιπο θεσμικό και κομματικό σκυλολόι. Μία υπαρξιακή, σχεδόν, προσπάθεια να βγάλει από πάνω της τη “ρετσινιά” του μιάσματος, του εαμβουύλαρου προδότη, που της κόλλησε το σύνολο του εθνικού κορμού κατά τη διάρκεια, αλλά και μετά το τέλος του Ζετούς εμφυλίου πολέμου. Έτσι, λοιπόν, η ενσωμάτωση στον ενιαίο πλέον εθνικό κορμό, έφερε την αναγνώριση κι αυτή με τη σειρά της τη λείανση του λόγου και των έργων. Άλλωστε, έχουμε μπει στην περίοδο της “ειρηνικής” συνύπαρξης με τον Καπιταλισμό κι έτσι δεν έμενε παρά μονάχα η διατήρηση ενός “αγωνιστικού” προσώπιου βασισμένου στην αίγλη του παρελθόντος, πουλώντας όμως φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Με αποτέλεσμα τη διατήρηση της Ταξικής Ειρήνης, συνθήκης τόσο απαραίτητης για τη διατήρηση της Καπιταλιστικής ομαλότητας και κερδοφορίας. Οι κυνικότατες, άλλωστε, δηλώσεις του Κυρίτση επιβεβαιώνουν όλα τα παραπάνω: *“οι νόμιμοι ιδιοκτήτες της χώρας, δηλαδή το αστικό μπλοκ κι οι μιντιακές τους εκπροσωπήσεις, είχαν συνηθίσει επί δεκαετίες να τοποθετούν την αριστερά σ'ένα εξαιρετικά βολικό γι'αυτούς σχήμα, εξαιρετικά επιτυχημένο, μάλιστα, στο μέτρο που μεγάλο κομμάτι της αριστεράς το έχει ενσωματώσει απόλυτα. Με βάση αυτό το “βαρκιζαϊκό” σχήμα, η αριστερά οφείλει να έχει μια αναμενόμενη, μονοκόμματη κι ευκόλως αντιμετωπίσιμη μετωπική προσέγγιση των πραγμάτων και να ηττάται ηρωικά. Και μετά να εισπράττει συγχαρητήρια και σεβασμό – όπως το σημερινό ΚΚΕ – για τη σταθερότητα των απόψεων και των πρακτικών της.”*

Οι προλεταριακοί αγώνες ανακλύπουν με αντάλλαγμα μερικά ψίχουλα σαβούρας, ενώ όταν το κοινωνικό ταξικό θερμόμετρο ανέβαινε στα ύψη, οι πάντα πρόθυμες αριστερές ηγεσίες, φρόντιζαν να διαμεσολαβήσουν για λογαριασμό της αστικής Τάξης, για την παροχή επιδομάτων, διακοπών, μιας κάποιας υγειονομικής περίθαλψης. Το αποτέλεσμα ήταν η μπουρζουαζία να συνεχίζει να διατηρεί τα προνόμιά της και φυσικά τα ηνία της εξουσίας, το κομματικό κατεστημένο εξ αριστερών να ευλογάει τα γένια του για τα “κέρδη” των αγώνων κι οι εργαζόμενοι να καταπίνουν (όχι πάντα) αμάσητα τα ξεροκόμματα, σε σχέση με το επίδικο, δηλαδή την ανατροπή της καθεστηκυίας τάξης. Είναι η περίοδος της κοινωνική νηνεμίας, που εξασφάλιζε η αριστερά, όπως αποτυπωνόταν σε στίχους σαν τους παρακάτω:

*“Εσύ που έφυγες νωρίς
δεν πρόφτασες να δεις
τη σιγανή φθορά της πέτρας.
Κάποτε ήταν βράχια
όμως με τον καιρό
λειάνθηκαν οι εσοχές
κι οι εσοχές γίναν ανάρπαστες
από τους τουρίστες των διαδηλώσεων...”*

Όμως τώρα, στην περίοδο της κρίσης και των μνημονίων, τα περιθώρια πολιτικάντικων μανούβρων ελαχιστοποιούνται κι η γλοιώδης αφήγηση περι σοβαρότητας, πολιτικού ρεαλισμού και κατανόησης του άσχημου της κατάστασης καταλαμβάνει όλο και πιο πολύ χώρο στο λεξιλόγιο των σημερινών διαχειριστών. Στη σύγχρονη μορφή Ταξικής Δικτατορίας, της οποίας το κοινοβουλευτικό τιμόνι κρατούν οι “φωστήρες” της Κουμουνδούρου, οι υποσχέσεις είναι λίγες μα διαχρονικές. Η αφήγηση είναι μία και γνωστή.

Πως, αν κι ο ελληνικός λαός είναι στο στόχαστρο των ξένων που θέλουν το κακό του, αυτός με το γνωστό...φιλότιμο που τον διακρίνει, με υπομονή και σκληρό αγώνα (αίμα θα λέγαμε εμείς...) και βέβαια με τις κατάλληλες συμμαχίες στο τέλος, θα καταφέρει να βγει από το τούνελ της κρίσης. Και κάπως έτσι θα προχωρήσει σε δρόμους ανάπτυξης κι ευημερίας. Βερμπαλισμοί κι όνειρα θερινής νυκτός από τους φαντασιόπληκτους υποστηρικτές τους.

Η καραμέλα της ανάπτυξης μέσω της θυματοποίησης του ελληνικού κράτους αποτελεί μια θεωρία ακρογωνιαίο λίθο της αριστερής αντίληψης και φυσικά το ξεκάρφωμα της αστικής πολιτικής εντός κι εκτός συνόρων. Ή αλλιώς, όπως έχει εύστοχα αποτυπωθεί σ'ένα παλιό σύνθημα:

το αριστερό μου αφεντικό πατίνι μ'έχει κάνει κι ύστερα μου λέει πως φταίνει οι αμερικάνοι – γερμανοί πλέον στην σημερινή εποχή. Η διάχυση στο κοινωνικό πεδίο μιας μανίας καταδίωξης, η δημιουργία της συλλογικής πεποιθήσης της αδικημένης ψωροκώστανας, που φυσικά λειτουργεί ως βασικό εργαλείο ιδεολογίας μπαίνοντας μπροστά κι αποκρύπτοντας τον πραγματικό εχθρό. Εμείς, όμως, ξέρουμε πως μπορεί ο πόλεμός τους να είναι παντού, αλλά

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Αν δεν αποκρυπόταν αυτή η αλήθεια, δε θα'ταν μόνοι τους στο κάδρο οι κακοί δυνάστες του εξωτερικού, αλλά μαζί μ'αυτούς του εσωτερικού. Δυστυχώς, όμως, αυτή η διαβρωτική ιδεολογία έχει φέρει έναν εργαζόμενο στο Σύνταγμα να διαδηλώνει μαζί με το μικροαφεντικό, με συνθήματα για προδότες όσον αφορά τα εκάστοτε πολιτικά δεκανίκια. Οπότε, προσπερνάται το γεγονός, πως πρόκειται για συνειδητούς εκφραστές της ελληνικής αστικής Τάξης. Κάπως έτσι, οποιοσδήποτε αντί να σκέφτεται ποιοί πραγματικά ωφελούνται από την κρίση και ποιοί του πίνουν το αίμα, ονειρεύεται δισεκατομμύρια κυβικών φυσικού αερίου, τα οποία θα φέρουν την ανάπτυξη και την κοινωνική σταθερότητα (ένα από τα πολλά χαρακτηριστικά παραδείγματα αποπροσανατολισμού). Έτσι, δε θα δει τη συνέχιση του έργου των προηγούμενων διαχειριστών από τους “αριστερούς” σωτήρες, μιας και το κράτος έχει συνέχεια (για λογαριασμό του Κεφαλαίου παντα κι όχι απο κάποιο βίτσιο...)

Δεν είναι, λοιπόν, προδότες, ούτε αυταπατώμενοι. Είναι συνειδητοί εκφραστές της ελληνικής αστικής Τάξης, ένα εργαλείο για την ανάπτυξη και μεγέθυνση της καπιταλιστικής συσσώρευσης. Όταν, άλλωστε, υπέγραψαν τη συνθήκη του Μάαστριχτ το '92, δεν είχαν αυταπάτες για το που οδηγείται η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Ήξεραν πολύ καλά, όπως ξέρουν και σήμερα. Τα υπόλοιπα είναι πολυλογίες.

Για ν'ανατραπεί ο Καπιταλισμός, για να σβήσει η απογοήτευση και να τελειώσει η μιζέρια που πλέον έχει εισχωρήσει και στους ανατρεπτικούς κύκλους, θα πρέπει να πιστέψουμε στις δυνάμεις μας.

V. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

Όταν γίνει κατανοητό, πως ο ρεφορμισμός είναι ένα ιστορικό πολιτικό φαινόμενο κι όχι πισωγύρισμα ή προδοσία, θαφθούν στην άκρη οι προσεγγίσεις κι οι αναλύσεις των πολιτικών ζητημάτων από τη σκοπιά των εξαπατημένων και των υποτιθέμενα ανήξερων. Είναι μία αλήθεια πικρή, πως η επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ έχει φέρει την απονέκρωση της θέλησης για Αγώνα. Ένα βούλιαγμα στο βυθό του κοινωνικού πεδίου που φτάνει πολύ πιο πέρα από τα πλατιά κοινωνικά κομμάτια, τα οποία βρέθηκαν στο δρόμο με συγκρουσιακές διαθέσεις και πρακτικές, την περίοδο '06-'07 και μέχρι το Φλεβάρη του '12. Το τέλμα έχει αγγίξει ξεκάθαρα το ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα.

Δεν είναι, πλέον, απλώς ή μόνο ο κατακερματισμός εντός των ανατρεπτικών κύκλων ή η απουσία πρότασης προς την κοινωνία. Είναι, κυρίως, η προχειρότητα που προσεγγίζονται τόσα και τόσα πολιτικά ζητήματα, το αιώνιο κρύψιμο κάτω απ'το χαλάκι των παθογενειών μας και βέβαια η έλλειψη υπομονής και πίστης στις δυνατότητές μας. Είναι που έφτασαν πολλοί να “ακούσουν” τα ψέματα, να “δουν” το κλείσιμο του ματιού απο τον ΣΥΡΙΖΑ, για ένα σωρό θέματα που ενδιαφέρουν το ανταγωνιστικό κίνημα. Τελικά η ανάθεση έχει πιο μακριά χέρια απ'ό,τι θα νόμιζε κάποιος “ευκολόπιστος”. Κι αν αυτό συνδυαστεί με τις φαντασιώσεις των “μεγάλων” κοινωνικών ραντεβού, καθώς και τις απογοητεύσεις, που έρχονται μετά απ'αυτά, ένα πράγμα μόνο γίνεται ξεκάθαρο. Το επίπεδο εγρήγορσης κι αγωνιστικής ετοιμότητας που μας διακρίνει, καθώς κι η εμπιστοσύνη μεταξύ μας, είναι στο ναδίρ. Κι εκεί θα παραμείνει, αν δε γίνει επιτέλους συνείδηση,

πως η Επανάσταση κι οι αλλαγές που αναβλύζουν απ'αυτήν θα έρθουν από αγωνιστές-στρίες με πραγματική στράτευση, με ανιδιοτέλεια, με πίστη στις δυνάμεις τους, με υπομονή και μακρυνά απο "λαϊκά διαταξικά μέτωπα" και λογικές αναθέσεων. Τα συμφέροντά μας είναι ταξικά και μόνο και δεν οφείλουν να ανακατεύονται ή να διαμεσολαβούνται. Ας το βάλουμε καλά στο μυαλό μας, ώστε να μη γίνει συνήθεια η κατήφεια, να μη ξαναβασιλέψει η απογοήτευση στα πρόσωπά μας, όπως στις τελευταίες απεργιακές κινητοποιήσεις, αλλά κι όλο τον προηγούμενο ενάμιση χρόνο. Η ήττα έρχεται όταν την αποδεχτούμε εμείς οι ίδιοι...

Ας θυμηθούμε τα λόγια του Μπρεχτ:

*“Όταν αυτοί που πολεμούν την αδικία,
δείχνουν τα πληγωμένα πρόσωπά τους,
η αδημονία εκείνων που ήταν σε ασφάλεια είναι μεγάλη.
Γιατί έχετε παράπονο, ρωτάνε
Πολεμήσατε την αδικία
τώρα σας νίκησε, σωπάστε λοιπόν!
Όποιος, λένε, αγωνίζεται, πρέπει να ξέρει και να χάνει...
...Αν αυτοί που αγωνίζονται
ενάντια στην αδικία νικηθούν
δε σημαίνει πως η αδικία έχει δίκιο.
Γιατι οι ήττες μας δεν αποδείχνουν τίποτα, παρά μόνο πως είμαστε,
πολύ λίγοι εμείς που αγωνιζόμαστε ενάντια στη βαρβαρότητα
ΚΙ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΝΑ ΝΤΡΕΠΟΝΤΑΙ!”*

Να μην περιμένουμε γεγονότα κι αφορμές για να βγούμε στο προσκήνιο και να πούμε πως κάναμε κάτι. Να οργανώσουμε και να φέρουμε εις πέρας στην καθημερινή πολιτική μας δράση, την ανέπη δουλειά του μυρμηγκιού (οχι με τη ρεφορμιστική-πασιφιστική θεώρηση), από το μερικό, ως τον τελικό στόχο, την Ανατροπή του Καπιταλισμού. Ας πάψουμε να φαντασιωνόμαστε στην εποχή μας "λαϊκές" ανταρσίες, όταν δεν έχουμε κοπιάσει καθόλου για να τις δημιουργήσουμε. Δε θα έρθουν μόνες τους, δε θα "εκραγούν" στα καλέσματα ξεπουλημένων εργατοπατέρων, ούτε θα "βρέξει" ταξική λογική και πρακτική στα μυαλά των καταπιεζόμενων χωρίς τη δική μας προσπάθεια. Οι εποχές έχουν αλλάξει άρδην κι αυτό ας γίνει κατανοητό. Το 2016 δεν είναι οι δεκαετίες του '40 και του '50. Ο Καπιταλισμός ως κοινωνική σχέση αναπαράγει πέρα απ'αυτά τα χαρακτηριστικά των κυρίαρχων Τάξεων, όσο κι αυτά των υποτελών ομάδων.

Να κινηθούμε με τις δυνάμεις μας βλέποντας μέχρι που φτάνουν τα χέρια μας βάσει των συνθηκών, της δουλειάς και της πολιτικής μας αγκιτάτσιας. Διαφορετικά θα μας μείνουν τα όνειρα ανατροπών στο τάδε ή στο δείνα απεργιακό ραντεβού μετά από μήνες, επειδή "η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο", "τα μέτρα είναι σκληρά" κλπ. Έτσι μπορούν να μας ειρωνεύονται και να μας περιγελούν, όπως έπραξε χαμογελαστός, το πολιτικό σκουπίδι με το όνομα Γ. Κατρούγκαλος, ο οποίος δήλωσε πως "θα έτρεμε η βουλή αν το νομοσχέδιο ήταν νόμος – λαιμητόμος".

VI. ΑΡΝΗΣΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ – ΑΡΝΗΣΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΕΝΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΘΕΤΙΚΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ

Χρειαζόμαστε μετάβαση σε μια διαφορετική πολιτική διαδικασία. Μη συνεργασία, μαζική ανυπακοή, σαμποτάζ στην καπιταλιστική μηχανή κι Επίθεση. Να καταστεί η όλη μας κίνηση, Άρνηση πολιτική, άρα ενέργεια, ανταγωνισμός σ'ένα υψηλότερο επίπεδο. Να πείσουμε τον κόσμο της Τάξης μας κι όχι μόνο, πως πρέπει να πολεμήσουμε για κάτι που θα υπερβεί το Κεφάλαιο και θα οδηγήσει σε μία νέα ανθρώπινη κοινωνία. Να γίνει συνείδηση στη σκέψη η ταξικότητα της

θέσης μας και του κόσμου αυτού. Να γίνει πραγματικότητα: “η άρνηση του προλεταριάτου να υποβάλλει αιτήματα προς το Κεφάλαιο, η ολοκληρωτική απόρριψη του συνδικαλιστικού πεδίου ως άρνηση περιορισμού της ταξικής σχέσης σε τυπική, νομική, συμβολαιογραφική μορφή”.

Τα θέλουμε ΟΛΑ, ας κινηθούμε προς αυτά. Τότε θα γίνουμε απειλητικοί, μιας και θα σταματήσουμε να διαμεσολαβούμαστε από την Καπιταλιστική λειτουργία. Γι'αυτό από:

“τώρα και στο εξής η θεωρητική αναδόμηση κι η πρακτική καταστροφή δεν έχουν άλλη επιλογή. Πρέπει να βαδίσουν μαζί, να τρέξουν μαζί σαν τα δύο πόδια ενός και μοναδικού σώματος. Του σώματος που θα πρέπει ν'αρνηθεί να συνεχίζει να χτίζει πάνω σε παλιά θεμέλια. Ο Άνθρωπος, η Λογική, η Ιστορία, όλες αυτές οι τερατώδεις θεότητες θα πρέπει να καταστραφούν σαν να'ταν η ίδια η εξουσία των αφεντάδων”. Να καταστρέψουμε το παρόν, εκδικούμενοι για το παρελθόν υποταγής κι εκμετάλλευσης, χτίζοντας το μέλλον που μας αναλογεί. Δηλαδή μια κατάσταση που προϋποθέτει: “την ύπαρξη μιας δύναμης πολιτικής, οργανωμένης από και για τον εαυτό της, ικανής να αποτελέσει αυτόνομη παρουσία σε σχέση με το σύνολο της κοινωνίας, μιας ερημιάς απρόσιτης για την Καπιταλιστική Τάξη, από την οποία οι νέοι προλετάριοι βάρβαροι μπορεί ανά πάσα στιγμή να βρεθούν προ των πυλών”.

Mario Tronti

Δε θα μεταχειριστούμε αυτή την πολιτική δύναμη, ώστε να φτιάξουμε το μοντέλο της μελλοντικής κοινωνίας, αλλά για να προμηθεύσουμε τα υλικά μέσα για την καταστροφή της τωρινής. Αυτό εννοούσε κι ο Μαρξ, όταν μιλούσε για την καταστρεπτική δύναμη του κομμουνισμού. Θα καταστρέψουμε για να φέρουμε το νέο κόσμο που ονειρευόμαστε, γιατί η Αναρχία οφείλει να πραγματωθεί. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

Και πριν κατηγορηθούμε για μαξιμαλισμούς ή ότι απορρίπτουμε ό,τι δεν οδηγεί άμεσα στην Επανάσταση ως ρεφορμισμό ή ακόμα ότι δεν αντιλαμβανόμαστε τη σημασία αιτημάτων στον Αγώνα, μπορούμε να πούμε τα παρακάτω.

Υπάρχει μία τεράστια διαφορά ανάμεσα στους μερικούς αγώνες που στοχεύουν στη βελτίωση της ίδιας της ζωής με τους αγώνες που στοχεύουν στην αποτροπή της χειροτέρευσης του βιοτικού μας επιπέδου και στον ίδιο το ρεφορμισμό.

Ο ρεφορμισμός, είπαμε, αποτελεί ένα πολιτικό ρεύμα, είναι πολιτική εκπροσώπηση. Στόχος του είναι η διατήρηση του Καπιταλισμού, μεταφέροντας αιτήματα για διαμεσολάβηση μέσω της θεσμικής οδού και διαιωνίζοντας την αντίληψη, ότι η κοινωνία θ'αλλάξει με μικρές βελτιώσεις κάθε φορά.

Κάθε Αγώνας στο εδώ και τώρα για βελτίωση της ζωής μας εντός της μέγγενος του Καπιταλισμού, που δεν έχει εκπροσώπηση και διεξάγεται από τις δυνάμεις των ίδιων των ενδιαφερομένων (και βέβαια με την ταυτόχρονη στήριξη αλληλέγγυων κοινωνικών κομματιών), χωρίς κάποια “ηγεσία” επί των “δίχως” συνείδηση μαζών, αποτελεί το πεδίο των Αγώνων του παρόν και του μέλλοντος. Τέτοιοι διεξάγονται και στις μέρες μας και τους στηρίζουμε με κάθε τρόπο. Εύχη μας είναι αυτοί να πληθύνουν και να φτάσουν στο σημείο να γίνουν πραγματικά επικίνδυνοι για τον Καπιταλισμό βάζοντας και το επίδικο της εποχής μας.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ Η' ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

“Τα άμεσα συμφέροντα, τα αιτήματα, παραμένουν πάντα εξαρτημένα από το Κεφάλαιο και κατά συνέπεια ο,τι αυτό επιβάλλει στο προλεταριάτο τη διάσπαση ως τη φυσική του κατάσταση. Η ταξική συνείδηση, δε συνίσταται στη συνείδηση του ανήκειν σε μια Τάξη, αλλά στη συνείδηση της ανάγκης κατάργησης των τάξεων. Η Επανάσταση δεν είναι η νίκη των εργατών επί της αστικής τάξης, αλλά είναι η αυτοκατάργηση του προλεταριάτου”

Βέρνερ Τμχοφ

VII. ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΩΗ, Η ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΩΝ ΠΕΠΟΙΟΤΗΣΕΩΝ ΜΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΟΧΙ ΤΑ ΛΟΓΙΑ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΑΣ

Για όλους αυτούς τους λόγους το Σάββατο 16/07 επιτεθήκαμε με εμπρηστικά μέσα στη Δ.Ο.Υ. Χολαργού – Παπάγου, καταστρέφοντας ολοσχερώς το ισόγειο του κτιρίου, επιχειρώντας μέσω παραβίασης δύο σημείων, ένα εκ των οποίων (στο πίσω μέρος του κτιρίου) ήταν και το αρχείο της εφορίας. Απαντώντας στη Γενική Γραμματεία Εσόδων, θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε πως η εφορία ΔΕΝ λειτούργησε την επόμενη ημέρα, αλλά και για τις επόμενες ημέρες, παρά τη βιασύνη να βγάλουνε τις απαραίτητες ανακοινώσεις στα κανάλια περί της εύρυθμης λειτουργίας της.

Η επαναστατική βία, σαν πρακτική κι αντίληψη, δεν μπορεί παρά να είναι ουσιαστικό κι αναπόσπαστο κομμάτι της πολύμορφης πολιτικής μας κίνησης. Ένα βασικό εργαλείο κι επιλογή στο δρόμο για το γκρέμισμα του Καπιταλιστικού Μολώχ. Μια αναγκαιότητα για την έλευση του κόσμου που ονειρευόμαστε. Άλλωστε, αποτελεί σάρκα εκ της σαρκός γενεών αγωνιζόμενων και δε γίνεται να την αφαιρέσουμε από τη φαρέτρα μας. Η επαναστατική βία, όσο αποτελεί μέρος της δραστηριότητάς μας:

ΑΝΟΙΓΕΙ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ, ΔΕΙΧΝΕΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Τα αποτελέσματά της, τα γεγονότα κάθε ιστορικής περιόδου που αυτή παράγει, είναι αυτά που εμπυχώνουν τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες στο δύσκολο δρόμο για τον τελικό σκοπό.

Για να εμπυχώσουν όμως οι ενέργειες επαναστατικής βίας κι εμάς και τον κόσμο από τον οποίον προερχόμαστε κι απευθυνόμαστε, δε θα πρέπει ν'αποτελούν απλώς συμβολικά χτυπήματα, όταν μπορούμε να προκαλέσουμε πραγματικές ζημιές που να μπλοκάρουν την καπιταλιστική μηχανή. Να κατευθύνουμε την πολιτική μας Άρνηση και να δημιουργήσουμε γεγονότα αποσταθεροποιητικά ενάντια στους φορείς κι εκφραστές της συλλογικής κι ατομικής μας εκμετάλλευσης. Και βέβαια, με μια διάρκεια κι μονιμότητα, ώστε να εμπνέουμε σοβαρότητα κι αποφασιστικότητα σε σχέση με τους σκοπούς μας

“Το μόνο που χρειάζεται σε αυτή την ευμετάβλητη αποστολή είναι να επιμένεις: να εξάπτεις στα μυαλά του προλεταριάτου τη φλόγα της Υπόθεσης, να εξάπτεις στα μυαλά του την πίστη για Ελευθερία και Δικαιοσύνη, να δώσεις στ'απλωμένα χερια του ένα δαυλό κι ένα πέλεκυ. Η αγνότερη κι ευγενέστερη προαγωγή του Ιδανικού μας στις καρδιές των ανθρώπων, είναι μια συνεχής κι ατρόμητη εκπαίδευση. Μια προσεκτική, αλλά δραστήρια, προετοιμασία για την Επανάσταση...”

Luigi Galleani

- ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

- ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΩΝ

- ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΜΑΧΗΤΙΚΩΝ ΔΟΜΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

- ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ

ΟΜΑΔΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ
Αθήνα, Ιούλιος 2016

